

JUHVAVALTERI SALMINEN

KEITH ARMSTRONG

MINUN TARINANI

DOCENDO

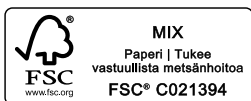
KEITH ARMSTRONG
MINUN TARINANI

JUHAVALTTERI SALMINEN

KEITH ARMSTRONG

MINUN TARINANI

DOCENDO

Ensimmäinen painos

© Keith Armstrong, Juhavaltteri Salminen ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi ja kuvaliite: Jarkko Lemetyinen/Katse Design Oy

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Etu- ja takakannen kuvat: Harri Hinkka

Kuvaliitteen kuvat: Armstrongin kotialbumi ellei toisin mainittu.

ISBN 978-952-850-336-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Sisällys

Aluksi _____	7
Kunnioitus, työnteon malli ja bisnesmiehen elkeet _____	13
St. James' Park ja jalkapallon lumo _____	17
Pyhäinhäväistys _____	22
Kakkosdivarin karut opit _____	26
Matti from Finland _____	35
Newcastle-unelma särkyy _____	41
Unelmien maali Anfieldilla ja ensimmäiset mestaruusjuhlat _____	51
Suomi-futiksen nurja puoli _____	64
Valmentajaesikuvani "Velho" _____	81
Painajainen Perämerellä _____	90
1987–1990: Uran ja _____	100
elämän perusasiat uusiksi _____	100
Valmennusuran alku – ja entisen elämän loppu _____	111
RoPS 'n' Roll _____	121
Voittajaksi Seinäjoella _____	133
"Olet hullu, jos kieltäydyt" _____	142
Pikkukaupungin suurseura _____	152
Hakametsän enkeli _____	159
Dynastian loppu _____	177
HJK:n kunniaa palauttamassa _____	188
"Missä tiimisi on?" _____	200
Pitkitetty kiirastuli _____	206
Perparim Hetemaj _____	216
Palloliiton takinkääntö _____	218
Tanssii potkujen kanssa _____	223
Euro-Keke _____	226

Koko kansan Keke _____	249
Vanha laji, uudet kuviot _____	263
Paluu kentän laidalle _____	271
Hiljentyneen tehtaan varjossa _____	285
Viimeinen mestaruus _____	294
Pysähdys _____	301
Kiitokset _____	307

Aluksi

St. James' Park, Newcastle, kesäkuu 1979

"Do you want to get me out of the shit?"

Newcastle Unitedin manageri Bill McGarry tuijotti minua tiukasti ja pyysi minulta, 21-vuotiaalta tulokkaalta, apua. Minulla ei ollut hajuakaan, mitä hän tarkoitti. Olin tullut St. James' Park -stadionille allekirjoittamaan ammattilaissopimusta lapsuuteni suosikkiseuran kanssa. Olin odottanut yksinkertaista tapaamista: lyhyt jutustelu, nimet paperiin ja takaisin kadun toiselle puolelle jatkamaan työpäivää Newcastle Breweries -panimolla. Nyt allekirjoitustilaisuus oli kuitenkin lähtenyt aivan omille kierteilleen.

Hetkeä aiemmin olimme olleet kahdestaan McGarryn toimistossa, kun hänen sihteerinsä oli pelmahtanut ovesta sisään ja ilmoittanut, että "se tyyppi Suomesta" oli taas langan päässä. McGarry oli poistunut huoneesta. Minä en ollut ajatellut asiaa sen kummemmin, kunnes McGarry palasi huoneeseen ja alkoi kysellä minulta erikoista palvelusta.

"Anteeksi mitä?" oli ainoa vastaus, jonka keksin.

"Do you want to get me out of the shit?" McGarry toisti ja alkoi selittää pulmaansa.

Jonkun suomalaisen seuran puheenjohtaja oli soitellut toimistolle jo jonkin aikaa ja pyytänyt pelaajia lainalle. McGarry oli suostunut lähettämään Jim Pearsonin Suomeen, mutta tämä oli loukkaantunut

ja muu Newcastle'n joukkue oli kesälomalla. Minä tarjosin hänelle oljenkorren, koska satuin olemaan paikalla.

”Haluaisitko lähteä kesäksi Suomeen?” McGarry kysyi.

”Kyllä kai sitten”, sain vastattua.

”Nouse sitten ylös ja käy puhumassa puhelimesta.”

En ollut suunnitellut moista urasiirtoa, mutta 1970-luvun britti-futiksen henkeen ei kuulunut sanoa managerille ei. Ei varsinkaan McGarrylle, joka oli jopa sen ajan mittapuulla poikkeuksellisen autoritäärinen johtaja.

Lopulta oikeastaan mikään muukaan urallani ei mennyt suunnitelmieni mukaan – alkaen siitä, että Suomen piti olla minulle vain ponnahduslauta suuremmille kentille, ei loppuelämän mittainen tarina.

Jos nimeni googlaa, vastaan tulee nopeasti erilaisia listauksia Suomen mestaruuksistani ja muista saavutuksistani. Tämä kirja toivottavasti kertoo, ettei se ole koko totuus. Elämässäni on ollut monta ammatillista ja henkilökohtaista käännekohtaa, joissa silkkä sattuma on määritellyt tulevaisuuteni. Jo 1980-luvulla luulin pariin otteeseen lähteväni Suomesta lopullisesti. Kun syksyllä 1992 häivyin Rovaniemeltä työttömänä, masentuneena ja rutiköyhänä, olin varma, etten enää koskaan astuisi jalallani Suomeen. Pari viikkoa myöhemmin Suomesta tuli taas yhtä yllättävä puhelinsoitto kuin kolmetoista vuotta aiemmin, ja pian olin jälleen lentokoneessa matkalla pohjoiseen. Tällaiset yllätyskäännteet ja onni ovat vaikuttaneet elämääni ja menestykseeni vähintään yhtä paljon kuin omat ratkaisuni.

Niinpä näiden kansien välistä ei kannata etsiä valmiiksi pureksittua menestysreseptiä. Sellaista minulla ei ole koskaan ollut. Monet saavutukseni ja yhtä lailla epäonnistumiseni pohjautuvat kuitenkin siihen, että minulle on olemassa vain kaksi vaihtoehtoista tapaa tehdä asiat: mahdollisimman hyvin tai ei ollenkaan. Olen ollut erittäin pedantti ja tinkimätön, mikä on johtanut toisinaan koviinkin

erimielisyyksiin. Nekin kuuluvat tähän tarinaan. En ole valinnut helpoimpia toimintatapoja mutta olen pyrkinyt olemaan uskollinen omalle tyylilleni. Suurimmat ongelmat ovatkin osuneet kohdalleni silloin, kun olen suostunut liian moniin kompromisseihin.

Halukkuuttani elämäkertaprojektiin kyseltiin ensimmäistä kertaa jo parikymmentä vuotta sitten. Koin silloin, että elettyä elämää tulisi olla takana enemmän, ennen kuin voisin vastata ehdotukseen myöntävästi. Lisäksi nyt, kun urani on ohi, voin puhua vapaammin. Suomalaisessa jalkapallossa kaikki ei 1980-luvulla eikä myöhempinäkään vuosikymmeninä mennyt kaikkien taiteen sääntöjen ja pykälien mukaan. Mukana on varmasti myös asioita, joiden kertominen ei ilahduta kaikkia asianosaisia. Osalle tarinoista voi jälkikäteen nauraa, osa on jäänyt eri syistä harmittamaan. Tarkoitukseni ei ole loukata ketään. Olen pyrkinyt kertomaan asiat niin kuin minä ne muistan ja koen, sillä tämä on minun tarinani.

Tampereella 4.2.2026

Keith Armstrong

OSA 1

Kunnioitus, työnteen malli ja bisnesmiehen elkeet

”Kohtelee muita niin kuin haluaisit itseäsi kohdeltavan – mutta jos joku kohtelee sinua huonosti, sinulla ei ole mitään velvollisuutta kohdella häntä hyvin. Olet ihmisille velkaa tasan sen verran kunnioitusta kuin he antavat sinulle.”

Isäni Ernestin opit kuvaavat osuvasti lapsuudenkotini ilmapiiriä. Minua ja sisaruksiani kasvatettiin jämäkällä otteella kunnioittamaan muita mutta samalla myös itseämme. Isä oli erittäin määrätietoinen ja järjestelmällinen ihminen, periaatteen mies viimeisen päälle. Siihen luultavasti vaikutti hänen armeijataustansa, sillä isä oli palvellut Ison-Britannian merivoimissa Maltalla toisessa maailmansodassa. Kotimaa oli hänelle niin tärkeä, että isä oli huijannut itsensä alaikäisenä asevoimiin väärennetyillä papereilla. En todellakaan ymmärrä, miksi isä hakeutui juuri laivastoon, sillä hän ei oppinut koskaan uimaan. Merivoimien testeissä hän potki altaan pohjasta vauhtia ja sätki samalla käsillään uintia imitoiden. Niin käsittämättömältä kuin se kuulostaakin, pantomiimiesitys meni valvojilta läpi. Siitä käynnistyi isän armeijaura, joka jatkui vielä pitkään sodan jälkeen, sillä isä kävi säännöllisesti sotaharjoituksissa vapaaehtoisena reserviläisenä.

Kun isä sodan jälkeen tapasi Joycen, vakka todella löysi kantensa. Äitini oli duunariperheestä. Hänen isänsä eli minun isoisäni teki kovaa fyysistä työtä seppänä. Äiti oli ehtinyt nähdä monenlaista

elämää, sillä hän oli lapsena ja nuorena asunut Intiassa, missä isoisa oli töissä. Ehkä sen ja duunaritaustan takia äidillä oli samanlaiset arvot kuin isälläkin. Myös äiti oli napakka, johdonmukainen ja erittäin systemaattinen ihminen.

Isä ja äiti saivat kuusi lasta vuosina 1951–1963. Minä sekä sisareni Anne, Terry, Avril, Tracey ja Derek olemme siis *boomereita* sanan varsinaisessa merkityksessä. Vanhempieni järjestelmällisyys ulottui jopa lasten hankintaan: tyttö, poika, tyttö, poika, tyttö, poika. Minä synnyin katraan neljäntenä 11. lokakuuta 1957.

Asuimme Newcastle upon Tynen länsipuolella West Dentonin kaupunginosassa. Kotitalomme osoitteessa 34 Ravenshill Road oli tavallinen brittiläinen paritalo, jossa oli kolme makuuhuonetta: yksi vanhemmille, yksi kolmelle tytölle ja yksi kolmelle pojalle. Kahdeksanhenkiselle perheelle talo oli todella ahdas, tai niin me luulimme, kunnes tytöt joutuivat muuttamaan huoneestaan evakoon.

Olin noin kaksitoistavuotias ja pelasin jalkapalloa lähikentällä kavereideni kanssa, kun näimme paloauton kääntyvän pillit päällä kotikadullemme. Lähdimme uteliaina katsomaan, mitä oli tekeillä, ja näimme liekkien lyövän siskojeni huoneen ikkunasta. Avril ja Anne olivat olleet huoneessa kahdestaan, kun jompikumpi oli pudottanut jotain sängyn alle eikä ollut löytänyt etsimäänsä pimeästä. Toinen oli sytyttänyt tulitikun ja kömpinyt sängyn alle valaistakseen etsintöjä. Ensin syttyi sänky, ja pian tulesta oli koko huone. Palokunnan ripeän toiminnan ansiosta talo säästy, mutta tyttöjen huone oli muutaman kuukauden asumiskelvoton. Silloin talossa vasta ahdasta olikin.

Turhalle valittamiselle ei kuitenkaan ollut kodissamme sijaa. Jos joku lapsista kehtasi esimerkiksi reklamoida illallismenusta, äidillä oli vastaus valmiina.

”Ei sinun ole mikään pakko syödä. Voit mennä huoneeseesi ja tehdä, mitä haluat”, hän ilmoitti rauhallisesti. Seuraavana päivänä

ruoka alkoi taas kummasti maistua. Samalla opimme arvostamaan sitä, mitä meillä oli.

Se olikin tarpeen, sillä paljoa meillä ei ollut. Isä ja äiti eivät olleet köyhiä, pikemminkin tavallista keskiluokkaa, mutta kahdeksan-henkisen perheen pitäminen leivän syrjässä kävi kalliiksi. Katto pysyi pään päällä ja ruoka pöydässä vanhempien raa'an työnteon ansiosta. Äiti teki kuuden lapsen kasvattamisen ohella ehtiessään töitä kauppojen kassoilla. Isä puolestaan oli ollut sodan jälkeen ensin maitopoikana ja päässyt sitten todelliseen unelma-ammattiin, ainakin jos meiltä lapsilta kysyttiin; hän työskenteli vuosikymmeniä Newcastlesta Rowntree Mackintoshin, yhden maailman suurimman suklaavalmistajan tehtaalla. Etenkin joulun alla firman päälliköt jakoivat työntekijöilleen avokätisesti suklaata ja karkkeja. Lisäksi työntekijät saivat ostaa tuotteita tehtaanmyymälästä huomattavalla alennuksella. Sen ansiosta sain ensimmäiset oppini bisneksenteosta ja yrittäjyydestä: kun isä toi karkkipusseja kotiin, minä tein niistä omia irtokarkkisekoituksiani pienempiin pusseihin, joita myin koulussa kavereille. Koska isä oli saanut karkit halvalla, pystyin kauppaamaan niitä edullisemmin kuin kaupat ja tekemään silti voittoa.

Vanhempien esimerkin johdattamana aloitin itsekin palkkatyöt kolmetoistavuotiaana, aluksi jakamalla lehtiä. Heräsin aamukuudelta ja menin puoli seitsemäksi lehtikioskille hakemaan päivän lehdet. Jaettuani ne tilaajille palasin kahdeksan maissa kotiin, peseydyin, laitoin koulupuvun päälle ja lähdin kouluun. Sain lehtien jakamisesta kolme puntta viikossa, mikä tuntui silloin kelpo korvaukselta.

Myöhemmin vietin yhden kesän baarimikkona Newcastlesta keskustassa The Pineapple -pubissa, mutta pestini jäi lyhyeksi, kun asiakas kävi käsiksi työkaveriini. Menin väliin ja sain kahinassa itsekin nyrkistä ennen kuin vartijat ja poliisi ehtivät paikalle. Yksi isku riitti minulle, ja palasin baariin enää vain hakemaan palkkashekkini. Siirryin tuotantoketjun alkupäähän Newcastle Brown Ale

-oluestaan tunnetulle Newcastle Breweriesille. Jatkoin siellä siihen asti, että pääsin jalkapalloammattilaiseksi.

Lapsuuteni ei suinkaan ollut pelkkää kuria, järjestystä ja työn-
tekoa. Itse asiassa se oli hyvin onnellista aikaa. Minulla on monia
lämpimiä muistoja lapsuudenkodistamme ja esimerkiksi perheen
kesälomareissuista, joille myös tätini Avril ja tämän aviomies Ken
lähtivät mukaan. Heitä tarvittiin jo logistisista syistä, sillä meillä ei
ollut autoa. Kenillä sellainen oli, ja Avril työskenteli autoliikkeessä,
mistä hän sai toisen menopelin lainaan.

Isä ja äiti vetivät rajat, mutta kun niitä noudatti, kaikki oli hyvin.
He pitivät lapsistaan hyvää huolta ja olivat meitä kohtaan lempeitä.
Meistä kasvatettiin kilttejä, hyväkäytöksisiä ja vanhempiaan kun-
nioittavia lapsia, jotka olivat tunnollisia myös koulussa.

Vanhemmiten olen ymmärtänyt, että vanhempieni asettamat
rajat vaikuttivat lapsena kokemaani turvallisuuden tunteeseen. West
Denton oli muutenkin seesteinen kasvuympäristö, ja oikeastaan
koko elämäni rajoittui tuolloin sen rajojen sisäpuolelle. Lähikadulta
löytyi leikki- ja peliseuraa, eikä talojen ovia lukittu päiväsaikaan.
Loma-aikana lapset saattoivat lähteä ulos suoraan aamiaiselta ja
palata kotiin iltamyöhällä, eikä vanhempien tarvinnut olla huolis-
saan jälkikasvunsa turvallisuudesta.

Perheellämme oli tapana kuunnella jalkapallo-otteluita korvat
kiinni radiossa. Kun BBC alkoi vuonna 1964 näyttää *Match of the
Day* -ohjelmaa televisiossa, sen katsomisesta tuli olennainen osa per-
heemme lauantai-iltoja. Sunnuntaisin perhepäivällinen syötiin hot-
kien, koska kello 14 paikallistelevisio Tyne Tees näytti jonkin Koillis-
Englannin seuran eli yleensä Newcastle'n, Sunderlandin tai Middles-
brough'n ottelun. Otteluiden välissä askartelin itselleni kaikenlaista
mustavalkoista tilpehööriä. Opettelin jopa ompelemaan, jotta pystyin
lisäämään Newcastle-tähtien nimiä mustavalkoraitaiseen huiviini.
On sääli, että se on kadonnut vuosikymmenten saatossa. Newcastle
United on sen sijaan säilynyt tärkeänä koko perheellemme.

St. James' Park ja jalkapallon lumo

Yhdeksänvuotiaana keväällä 1967 elämäni sai lopullisesti suuntansa. Oli lämmin huhtikuun lopun päivä, kun ystäväni David Grahamin isä pakkasi poikansa ja minut autoonsa ja ajoi kuuden kilometrin päähän Newcastlel keskuksaan St. James' Parkille. Newcastle United pelasi Southamptonia vastaan, ja minä pääsin ensimmäistä kertaa näkemään sankarini liveä.

Newcastlel ottelua televisioista tänä päivänä katsova suomalainen ei tunnista 1960-luvun St. James' Parkia samaksi stadioniksi. Nykyisellä ja silloisella areenalla ei ole juuri muuta yhteistä kuin sijainti. Neljästä katsomosta kolme oli käytännössä pelkkää valettua betonia. Southampton-ottelussa yli 42 000 katsojaa ahtautui lehtereille kylki kyljessä. Tuijotin stadionia ja sen yleisömerta epäuskoisena. Newcastle rimpui putoamista vastaan Englannin liigassa eli silloisessa I-divisioonassa, mutta tämän ottelun se voitti 3–1 Bryan "Pop" Robsonin, Wyn Daviesin ja Peter Noblen maaleilla. Ottelun jälkeen Ravenshill Roadille palatessani olin kuin uudestisyntynyt.

Ensivisiittini jälkeen aloin käydä St. James' Parkilla niin usein kuin omilta peleiltäni ehdin, noin joka toisessa kotiottelussa. Aikataulutan vieläkin viikonloppuni siten, että näen Newcastlel pelaavan. Pikkusiskoni Tracey pilaa sen takia yöunensakin, sillä hän asuu Australiassa, missä pelit tulevat usein keskellä yötä. Myös muut sisarukseni seuraavat Newcastlea tarkasti. Välillä joudun huolehtimaan siitä, että perheenjäseneni pysyvät ajan tasalla, sillä toisin kuin Suomessa, Englannissa ja Australiassa kaikki Valioliigan ottelut eivät ole aina katsottavissa. Häden hetkillä sisarukseni soittavat minulle videopuhelun ja joudun kuvaamaan maalit heille omasta televisiostani.

Nyttemmin Newcastlel kannattaminen on siirtynyt perheessä jo seuraavallekin sukupolvelle. Minun esikoiseni Daniel tosin hyppäsi Chelsea kelkkaan. Se saattaa johtua siitä, että Stamford Bridge oli

ensimmäinen stadion, jolle vein Danielin Englannissa. Se on suurin virhe, jonka olen kasvattajana tehnyt.

Olin pelannut veljieni ja naapuruston muiden tenavien kanssa jatkuvasti niin pienestä asti kuin jaksan muistaa, mutta ensimmäinen käynti St. James' Parkilla kasvatti pelihaluani aivan uusiin mittoihin. Aloin mennä kouluun etuajassa, jotta ehdin pelata kavereiden kanssa tunnin ennen kuin oppitunnit alkoivat yhdeksältä. Tätä jatkui monta vuotta, kunnes aloitin lehdenjakajan työt.

Alakoulumme oli vain parinsadan metrin päässä kotoamme. Koulun kentällä sain varsinaisen jalkapallo-oppini samalla perinteisellä kaavalla kuin miljoonat lapset ympäri maailmaa. Kentällä pyörivät jatkuvasti kulmakunnan lasten pihapelit, joissa sain säännöllisesti runtua itseäni isommilta ja vanhemmilta pojilta. Se oli säälimätöntä vanhan liiton pihapelikulttuuria, mutta jos sen kesti, kehittyi väkisin. Minä kestin.

Joskus harvoin, kun koulun kentällä ei saatu pelejä pystyyn, treenasin talomme edessä kadulla veljieni tai kavereideni kanssa. 1960-luvulla joka talon edessä ei ollut autoa, joten tilaa oli ruuti-naallisesti. Pallo heitettiin kadun toiselle puolelle kaverille, joka yritti puskea sen maahan siten, että pallo osuisi kohtaan, jossa ajorata ja jalkakäytävä kohtasivat. Täydellisessä suorituksessa pallo pomppasi kadusta takaisin puskijalle, joka sai pisteen. Kun jompi-kumpi oli saanut kymmenen pistettä, aloimme yrittää samaa temp-pua volleyllä. Kehittelin myös omia tekniikkaratojani.

Mikään ei pitänyt minua erossa pallosta. Arpi kämmenselässäni muistuttaa yhä kyltymättömistä pelihaluistani. Välillä koulun portit lukittiin koulupäivän päätteeksi, minkä jälkeen kentälle piti kiivetä aidan yli. Kerran niin tehdessäni jalkani lipesi, aidassa löysästi kiinni ollut vajjerinpätkä porautui kämmenselkääni ja jäin tuskissani roik-kumaan sen varaan. Lopulta sain vajjerin irti repimällä. Kipu oli järkyttävä. Nykyään arven katsominen kuitenkin lämmittää mieltäni, sillä se muistuttaa elämänmittaisesta intohimostani.

Usein kuulee puhuttavan, kuinka vaikeaa on päästä huipulle missä tahansa lajissa ja millaista työntekoa ja uhrauksia se vaatii. Se on kyynistyneiden, ryppyotsaisten aikuisten ajattelua, joka ei heijasta lasten maailmaa millään tavalla. Harva urheileva lapsi kokee uhraavansa mitään. Minä harjoittelin ja pelasin, koska se oli intohimoni ja ainoa asia, mitä halusin tehdä.

Joukkueessa pelaamisen aloitin alakouluikäisenä kouluni West Denton Junior Schoolin joukkueessa. Samoihin aikoihin liityin naapurilähiöni seuraan Newbiggin Hall Boys Clubiin. Newbiggin Hall sijaitsi noin kolmen kilometrin päässä kotoamme, joten junioriseuran harjoitukset ja ottelut olivat minulle harvoja syitä poistua West Dentonista.

Pelasimme muiden Newcastle'n kaupunginosien junioriseuroja vastaan samaan tapaan kuin suomalaiskaupungeissa pelataan nappula-liigaa. Erityisen kovia koitoksia olivat ottelut kaupungin itäpuolelta tulevaa Wallsend Boys Clubia vastaan. Wallsend on vuosikymmenten saatossa tuottanut solkenaan ammattilaispelaajia aina Englannin ylintä sarjatasoa ja maajoukkuetta myöden. Esimerkiksi myöhemmin Liverpoolissa loistanut Peter Beardsley, pelaaja- ja valmentajalegenda Steve Bruce, Manchester Unitedissa viisi mestaruutta voittanut Michael Carrick ja Newcastle-ikoni Alan Shearer ovat Wallsendin kasvatteja. Minun pelatessani vastassa oli esimerkiksi Ray Hankin, joka myöhemmin pelasi Englannin liigaa Burnleyssä ja Leedsissä.

Minulla oli jopa kolme ottelua viikossa, sillä koulun joukkue pelasi usein keskiviikkoisin ja lauantaisin ja Newbiggin Hall sunnuntaisin. Pärjäsin alusta asti hyvin. Minua peluutettiin usein laidalla, koska olin vikkellä ja hyvä ohittamaan vastustajani. Erotuin nopeudellani, joka oli myöhemmin erityisominaisuuteni myös ammattilaisena. Pelasinkin lopulta käytännössä koko urani joko laidalla tai hyökkääjänä.

Tässä vaiheessa ammattilaisuus ja Newcastle Unitedissa pelaaminen olivat silti pikemminkin unelmia kuin tavoitteita. Nykyään

suurseurat tarkkailevat jo alle kymmenvuotiaita lapsia ja värväävät heitä akatemioihinsa, mutta 1960- ja 70-luvulla varsinaista pelaaja-tarkkailua ei ollut keksittykään. Pelit pyörivät kotikulmillani, ja elin omassa pienessä kuplassani.

Ymmärsin olevani lahjakas vasta, kun siirryin yläkouluun Wal-bottle Grammar Schooliin. Koulujoukkueemme oli yksi Koillis-Englannin parhaista, ja minä tajusin kuuluvani sen avainpelaajiin. Koulun joukkueen ohella pelasin edelleen myös Newbiggin Hall Boys Clubissa.

Sitten isäni työkaveri suklaatehtaalta kuuli lupaavasta kehityk-sestäni ja alkoi houkutella minua Dudley Welfaren riveihin. Se oli pohjimmiltaan samanlainen kaupunginosaseura kuin Newbiggin Hallkin, mutta Dudley Welfaren toiminta oli ammattimaisempaa. Newcastle'n pohjoispuolella sijaitseva Dudley oli kaukana kodis-tani, mutta minulle järjestyi kyyti joukkuekavereiden vanhemmilta. Meitä valmensi minua vain kolme vuotta vanhempi Eric Steele, joka toimi jo tuolloin maalivahtina Newcastle'n liigajoukkueen ringissä. Myöhemmin hän pelasi satoja otteluita ammattilaisena ja on sittemmin toiminut maalivahtivalmentajana esimerkiksi Manchester Cityssä, Manchester Unitedissa ja Englannin juniori-maajoukkueissa. Yksi joukkuekavereistani oli Peter Beardsleyn veli Ronnie. Dudley Welfaren kilpailullisessa ympäristössä aloin kehit-tyä valtavin harppauksin.

Yhtäkkiä minua vietiin isoihin seuroihin. Hull City, Leeds United, Tottenham Hotspur ja Manchester United olivat kiinnos-tuneet minusta – tai niin minulle ainakin kerrottiin. En käsittänyt, miten sellaiset suurseurat olivat edes kuulleet kaltaisestani tavalli-sesta neljätoistavuotiaasta newcastlelaisesta nulikasta.

Suurimmatkaan lupaukset eivät kuitenkaan vielä tuolloin muut-taneet toiselle puolelle maata päästäkseen suurseuran junioreihin, vaan kovimmatkin talentit pysyivät yleensä kotiseutunsa seuroissa. Newbiggin Hall Boys Clubin johtohenkilöihin kuuluneella Brian

YHDEKSÄN JALKAPALLON SUOMEN MESTARUUTTA VOITTANUT KEITH ARMSTRONG KERTOO, MITÄ MENESTYS ON VAATINUT JA MITÄ TAPAHTUU SUOMI-FUTIKSEN KULISSEISSA.

Kesällä 1979 Newcastle Unitedin nuori lupaus Keith Armstrong päätyi sattumien kautta Suomeen. Lyhyeksi lainajaksoksi tarkoitettusta pestistä alkoi neljän vuosikymmenen menestyskulkua, jonka aikana Armstrong juhli mestaruuksia ja sarjanousuja ja tuli tunnetuksi koko kansan Kekenä.

Pitkä ura ei kuitenkaan ollut pelkkää juhlaa. Ulkomaalaispelaajan asema 1980-luvun Suomessa ei ollut helppo, eikä futispomojen sanaan ollut myöhempinäkään vuosikymmeninä aina luottamista. Armstrongin johtamistyyli ei ollut kaikkien mieleen, mikä johti monenlaisiin yhteenottoihin. Monta kertaa Armstrong oli vähällä lähteä Suomesta lopullisesti, mutta jokin sattuma sai hänet aina jäämään. Se oli sekä hänen että suomalaisen jalkapallon onni.

Nyt Armstrong kertoo avoimesti, itseään ja muita säästelemättä menestyksestään, virheistään ja polttamistaan silloista.

JUHAVALTTERI SALMINEN (s. 1990) on turkulainen toimittaja ja kirjailija, joka on muun muassa kirjoittanut Peter Kotilaisen elämäkerran *Sankari ja kapinallinen* sekä käsikirjoittanut suosittu podcastin *Kari Kanala maailman futiksen jäljillä*.

9 789528 503361

KL 99.1
ISBN 978-952-850-336-1

DOCENDO

www.docendo.fi

Kansikuva: Harri Hinkka
Kansi: Jarkko Lemetyinen

